

Een kus met Kerstmis

Katie Fforde bij Boekerij:

Een nieuwe kans (Keukengeheimen)

De kunstminnaar

Wilde tuinen

Reddende engel

Levenslessen

Een kus met Kerstmis (Stoute schoenen)

Een huis vol liefde (Kunst en vliegwerk)

Hoe vind je de ware? (Halsbrekende toeren)

Praktisch perfect

Schoon schip

Trouwplannen

Liefdesbrieven

Een verleidelijk voorstel

Zomerliefde

De kers op de taart

Met de Franse slag

Vrij spel

Iets ouds en iets blauws

Een zomer aan zee

Een tuin vol bloemen

Het buitenhuis

Een nieuw leven

Katie Fforde

Een kus met Kerstmis

Als Nel onder de mistletoe gepassioneerd gekust wordt door
een knappe vreemdeling, raakt ze volkomen in de war...

Voor Kate Parkin, redactrice en vriendin

Dit boek verscheen eerder met de titel *Stoute schoenen*.

ISBN 978-90-225-9130-7

ISBN 978-94-023-1562-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Paradise Fields*

Oorspronkelijke uitgave: Century, Random House UK Ltd.

Vertaling: Monique Eggermont

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2003 Katie Fforde

© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Nels arm begon pijn te doen. De mistletoe, die in een hoop aan haar voeten lag, verkocht goed. Ze was al door de kleine bosjes heen. De takken waren met rood lint aan elkaar gebonden. Nu verkocht ze de grotere, die te dik waren om onder te verdelen in kleinere. Een van deze takken, die ze aanprijzend boven haar hoofd hield, bezorgde haar de pijn in haar arm.

Ze wilde hem net vervangen door een van haar lichtere verkoopartikelen, toen er een man naar haar toe kwam. Ze was zich al vaag bewust geweest van zijn aanwezigheid bij het kraam naast haar, waar hij bisschopswijn had gekocht en bosjes droogbloemen en kruiden die door de makers tussie-mussies genoemd werden. Ze had vastgesteld dat hij lang was, een blauwe jas droeg en een stads voorkomen had, toen hij zijn hand over de mistletoe in de hare legde en haar kuste.

Ze kon niet geloven wat haar overkwam. Mensen kussen een onbekende niet op de mond ten overstaan van de halve wereld; althans, niet Nel. Het was na een seconde voorbij, en toch gaven zijn koele, stevige lippen op de hare haar een vreemd gevoel dat van onder de beugel van haar beha tot in haar knieën doorstroomde. Ze snakte naar adem en ze had het gevoel dat ze griep had – ze was er duizelig van.

Het was verbazingwekkend hoeveel mensen de kus hadden gezien. Nel stond niet vaak op de markt – daar had ze geen tijd voor, ze rende altijd heen en weer, bezig met de organisatie. Maar deze keer moest ze bij haar kraam blijven staan, en het leek alsof alle marktkooplieden en hun klanten net op dat moment haar kant op keken. Ze probeerde haar blos te negeren, nam het geld van hem aan en gaf hem het bosje. Toen hij wegliep, keek ze hem na, opgelucht dat hij geen gesprek met haar had aangeknoopt.

Haar dochter kwam op haar af gesnel, met schitterende ogen. ‘Wauw,’ zei ze op een manier waardoor Nel helemaal het gevoel kreeg dat iedereen haar aangaapte. ‘Mam! Wie was dat? Lekker ding, zeg!’

Nel streek met een hand over haar gezicht, schijnbaar om een haar uit haar ogen te halen, maar in werkelijkheid om even tot zichzelf te komen. ‘Hij kocht alleen maar wat mistletoe, Fleur. En, hoe staat het ermee? Ben je zover dat je het van me kunt overnemen? Ik sta hier al vanaf zeven uur vanochtend, en ik moet nog met zo veel mensen praten.’ Zag ze nog zo rood, vroeg ze zich af?

Gelukkig keek Fleur al niet meer naar haar moeder. Ze tastte in haar nauwe broek en haar lichtblauwe fleece jas naar haar mobieltje. ‘Ik weet het, ik weet het. Zo meteen. Ik moet even iets sms’en naar Anna. We zouden vanavond uitgaan.’

Fleur, achttien, blond en prachtig, diepte eindelijk een telefoontje op dat niet veel groter was dan een creditcard, en toetste er als een razende op los. Waarom iemand die het schrijven van een piepklein opstel al een onmogelijke opgave vond liever sms’ten dan belde, was voor Nel een raadsel. Dat kwam waarschijnlijk (zo had haar dochter verteld) omdat Nel dacht dat je alle woorden voluit moest spellen: ze kende het kortschrift niet en had nog nooit van het speciale woordenboek gehoord. Ze had Fleurs vriendelijke, zij het onbegrijpelijke uitleg te horen gekregen toen ze probeerde Fleur aan de tand te voelen over de hoogte van haar telefoonrekening. Zoals zo vaak gebeurde, waren de rollen omgedraaid. De kinderen vertelden haar dingen waarvan ze vonden dat ze die moest weten, en zij bleef nergens met haar ouderlijke kritiek.

Lavender, die heel toepasselijk tarweschoven en artikelen met lavendel verkocht, ‘uit zelfverdediging, vanwege mijn naam’, liet haar kraam niet in de steek, maar wuifde en knipoogde goedkeurend. Sacha produceerde schoonheidscrèmes en lotions op zeer kleine schaal en verkocht die in blauwe, glazen potjes. Ze stak veelbetekend haar duimen op.

Als je iedereen kende, bedacht Nel, maakte dat je kwetsbaar voor mensen die je in de gaten hielden. Toen ze hier pas was komen wonen, als jonge, verdrietige weduwe, was ze blij geweest met de betrokkenheid van het kleine stadje, maar er was ook een schaduw-

zijde. Ze zag dat ook Reg haar vanuit zijn groente- en fruitkraam toegrijnsde. Het leven in zo'n kleine gemeenschap had wel iets van een goudvissenkom, en Nel kreeg soms het gevoel dat zij de goudvis was.

Ze liet de mistletoe liggen en keek langs de kramen die in een hoefijzervorm stonden opgesteld op de velden voor Hunstanton Manor. Het was een prachtig gezicht, al die kramen vol kerstspullen. In een ervan werd wild en gevogelte verkocht: enorme, bronskleurige kalcoenen met hun glanzende zware verenpracht hingen naast kleurige fazanten, eenden en ganzen. Verderop hingen worsten tussen bossen gedroogde kruiden bij een kraam met biologisch varkensvlees. Dan waren er nog stalletjes die Nel altijd bij zichzelf de 'malle-fratsenkramen' noemde, waar prachtig gemarmerd cadeaupapier was uitgesteld met zelfgemaakte kaarsen en kerstfiguren, gemaakt van (had ze bij navraag gehoord) wijnflessen en in gips gedrenkte, beschilderde mousseline. Het resultaat bestond uit heel realistische, zij het wat sinistere bijbelse figuren.

Iedereen was er, en iedereen leek deze keer ook tevreden met de hun toegewezen plek. Ze wisten allemaal dat dit de laatste markt was voor de kerst, en ze waren vastbesloten daar het beste van te maken. De kraamhouders met eetbare producten gingen ook nog wel naar andere markten, maar er waren maar weinig plaatsen waar non-foodartikelen verkocht mochten worden, dus was de markt van Paradise Fields voor de handwerkslieden een zeer gewaardeerd verkooppunt. En door de verscheidenheid aan mensen en producten was hij bijzonder populair bij de bezoekers.

Simon, de man die Nels kinderen 'haar vriendje' noemden, had ook gezien dat Nel de grote tak mistletoe verkocht. Simon en Nel gingen nu ongeveer een half jaar met elkaar om, en zelfs Nel moest toegeven dat hij niet bijzonder opwindend was, maar hij deed in elk geval klusjes voor haar die zij lastig en tijdrovend vond, zoals het schoonmaken van de goten. Nu zag ze dat hij zich een weg baande door de mensen, kennelijk vol ergernis.

'Wie was dat?' wilde hij weten.

'Hallo, Simon. Hoe gaat het? Ik verwachtte je niet vandaag.'

Toen ze merkte dat hij op een antwoord wachtte, ging ze door: 'Hij

kwam gewoon wat mistletoe kopen. Die zoen was alleen om de kerstsfeer te benadrukken. Kijk!’ Ze schudde met haar schort. De zak rammelde van het geld. ‘Zoveel heb ik al verkocht!’

‘En je gaat de opbrengst zeker allemaal aan Sam geven?’

‘Nou ja, hij heeft zo ongeveer zijn leven gewaagd door die takken van de bomen te snijden. Het is niet meer dan eerlijk dat hij dat geld krijgt.’ Nel nam het altijd op voor haar oudste zoon, die al vanaf zijn jongste jaren verslaafd was aan bomen klimmen, en die tegenwoordig ook bergen bedwong.

‘Mm. En is dat eigenlijk niet illegaal, mistletoe van bomen snijden?’ Ze negeerde de vraag en keek stralend naar hem op. ‘Wees eens lief en koop een hamburger voor me. Het is biologisch rundvlees, en het water loopt me in de mond van die geur. Graag met mayonaise en augurk, en een likje ketchup erbij. Alsjeblieft! Ik val om van de honger. Ik had vanochtend geen tijd om te ontbijten, en het is al bijna twee uur.’

Simon beantwoordde haar blik vol ernst. ‘Ik heb je banden gecontroleerd, nu zijn ze weer goed.’

‘Je bent een engel. Een kerstengel.’ Ze trok zijn hoofd naar beneden en kust hem, zich er intussen vaag van bewust dat ze niets voelde, alleen zijn gladde wang onder haar lippen. ‘En die hamburger?’

Hij fronste. ‘Ik weet niet of je dat wel moet doen. Ze worden in de open lucht gebakken en zitten waarschijnlijk vol salmonellabacteriën.’ Zijn afkeuring bleek duidelijk uit zijn opgekrulde lip en zijn bezorgde blik.

Nel ergerde zich. ‘Die boerderij verkoopt vlees op alle biologische markten. Dat kunnen ze niet doen zonder speciale vergunning. Hoe zit het, laat je me hier verhongeren?’

Hij haalde zijn schouders op en liep weg.

Vivian had zich speciaal voor de gelegenheid gekleed. Ze was een schitterende verschijning, met haar roodvlammende haar en haar dramatische fluwelen cape. Hoewel ze iets jonger was dan Nel, was ze haar beste vriendin en de reden waarom Nel en de kinderen naar de Cotswolds waren verhuisd na de dood van Nels man.

Vivian stopte een haarlok weg achter een oor. ‘Ik heb mijn laatste pot honing verkocht, en bijna alle bijen- en terpentijnwas. Met kerst

kopen mensen daar hele ladingen van. Zou dat de enige periode van het jaar zijn waarin ze hun huis schoonmaken?’

‘Persoonlijk zou ik zeggen: ja,’ zei Nel, die thuis verschillende potten van Vivians zelfgemaakte was ongeopend had staan. ‘Maar het ruikt dan meteen wel heerlijk.’

‘Ik weet het,’ beaamde Vivian. ‘En dat is geen toeval. Ik heb het er met Sacha over gehad dat ik haar bijenwas zou kunnen leveren voor haar lippenbalsem, maar ik denk niet dat die zuiver genoeg is. Alles moet perfect zijn voor haar producten.’

‘Daarom zijn ze zo goed,’ zei Nel, opgelucht omdat haar vriendin kennelijk de andere kant op had gekeken tijdens die kus.

Haar opluchting duurde maar kort. Vivian bekeek haar argwanend.

‘Houd jij iets voor mij achter? Wie was die man die jou zoende? Die heb je zeker verborgen gehouden?’

‘Nee, nee. Ik ken hem absoluut niet, hij kwam wat mistletoe kopen. Zoals zoveel anderen vandaag ook hebben gedaan.’

‘En kreeg je van iedere klant een zoen?’

‘Van een heleboel wel. Het hoort er zo’n beetje bij. Hoewel ik geloof dat het meestal mensen zijn die ik ken. Het stelt niets voor.’

Vivian, die er een actief en gevarieerd liefdesleven op nahield, kon Nels onverschilligheid niet goedkeuren. ‘Je had die gelegenheid moeten uitbuiten. Het was de meest aantrekkelijke man die ik in weken heb gezien.’

‘Ik heb al een vriend, zoals je heel goed weet.’

‘Simon, ja.’ Vivians vond Simon niets, en hoewel ze het nooit met zoveel woorden zei, wist Nel dat heel goed. ‘Nou ja,’ ging ze verder, ‘hij zal wel een forens zijn die hier met de kerst is. Of misschien logeert hij bij zijn ouders. Hij leek me jong genoeg om nog ouders te hebben. O, sorry, Nel.’

‘Geeft niet, die van mij zijn al zo lang geleden overleden. Maar ik ben nog wel jong genoeg om ze te kunnen hebben.’

‘Wat denk je?’ zei Vivian. ‘Heeft hij een huisje gehuurd in de Cotswolds om met vrienden kerst te vieren? Hij was alleen, dus waarschijnlijk heeft hij geen vriendin.’

‘Ik heb geen idee, en ik wil er ook niet over speculeren!’ zei Nel geagiteerd.

‘Nou, ik heb hem nooit eerder gezien, want dat zou ik me zeker herinneren.’

Eerlijk gezegd had Nel hem wel eens gezien, toen hij squash speelde in het recreatiecentrum. Ze was op weg naar huis van de Weight Watchers op maandag, toen ze had rondgekeken op het squashterrein om te zien of haar zoon daar was en misschien met haar mee wilde rijden. In plaats van een stel bezwete tieners had ze toen die onbekende man gezien, terwijl hij net bezig was een grote, blonde man in te maken. Ze sprongen allebei over de baan als een stel jonge stieren, met piepende schoenzolen, terwijl de squashballen als kogels over het veld suisden. Op dat moment had Nel zich afgevraagd of je niet meer pondjes kwijtraakte met squash dan met het gelijknamige caloriearme Citroendrankje dat ze dronk in plaats van wijn. Maar vanwege haar abominabele oog-handcoördinatie was dat waarschijnlijk niet zo’n goed idee – hoewel het misschien leuker was dan elke week urenlang in de rij staan om erachter te komen dat ze, ondanks al haar inspanningen, nog even zwaar was als de week ervoor, en nog steeds maar net in maat tweeënveertig paste.

Ze zei niets tegen Vivian, die nog meer bezwaren had tegen haar pogingen om af te vallen dan tegen Simon. ‘Nou, als je alles over hem te weten bent gekomen, inclusief zijn maat overhemd, dan hoor ik het wel, ja?’

Vivian schoot in de lach. Haar talent om binnen de kortste keren van alles over mensen te weten te komen, vooral over mannen, was alom bekend.

Harry, Nels jongste zoon, die zo op zijn vader leek dat het bijna griezelig was, kwam enigszins buiten adem aan. Evenals Sam had hij kerstvakantie van de universiteit. ‘Zeg mam – o, hallo, Viv – zeg mam, ik heb net iets gehoord dat jou misschien wel zal interesseren.’

‘O?’ vroeg Vivian. ‘Over je moeders slippertje?’

Harry fronste en keek niet-begrijpend. ‘Wat? Nee! Die vriendin van je, die in de gemeenteraad zit, weet je wel?’

‘Fenella?’

‘Ja, die stond te praten met een vrouw, terwijl ze appels stonden uit te zoeken – allemachtig, wat kunnen mensen toch kieskeurig zijn!’

Ik stond daar klaar met een papieren zak, en zij maar elk appeltje bekijken alsof er wurmen in konden zitten.’

‘Nou, wie weet,’ zei Nel. ‘Maar wat heb je nou opgevangen?’

‘Er komt een vergadering over een bouwproject. En ze hadden het over Paradise Fields. Toen ik dat hoorde, heb ik mijn oren gespist. Het had te maken met de bouwvergunning. In elk geval is het vanavond. Ik heb Fenella ernaar gevraagd, en zij zei dat iedereen erbij mocht zijn. Ik zei dat jij misschien wel belangstelling had, en toen zei ze dat zij dat wel had gedacht. Is dat zo?’

Nel en Vivian fronsten allebei hun wenkbrauwen, terwijl ze probeerden wijs te worden uit zijn woorden. ‘Verder heb je toevallig niets gehoord?’ vroeg Nel. ‘Want ik begrijp het niet. Dat terrein is van het verpleeghuis. We gebruiken het al jaren. Ik geloof toch echt niet dat iemand daarop zou mogen bouwen.’

‘Is Fenella er nog?’ vroeg Vivian, en keek om zich heen. ‘We zouden het haar kunnen vragen.’

Harry schudde zijn hoofd, waarbij er haarlokken in zijn ogen vielen. ‘Nee. Ze zei dat ze er als een haas vandoor moest. Ik heb gezegd dat ik je op de hoogte zou brengen van die vergadering. Ze zei dat je haar moest bellen als je wilde weten hoe laat het is. Ze wist het niet meer uit haar hoofd.’

‘O, hemel! Het klinkt zo dreigend!’ zei Nel. ‘Ik weet zeker dat er niets loos is, maar bedankt dat je het ons hebt verteld. Heb jij vanavond iets te doen, Vivian?’

Vivian knikte. ‘Spannend afspraakje. Nieuwe man. Kan leuk worden.’ Nel zuchtte. ‘Nou, goed, ik zal het je wel vertellen als ik iets bijzonders hoor.’

‘Ja, oké. Ik wil het allemaal weten. Ik vraag me af of Simon er niet van op de hoogte is. Hij is toch makelaar, dan weet hij vast wel iets.’ ‘We zouden het hem kunnen vragen,’ zei Nel.

‘Nee, bedankt.’

Uit angst dat Viv weer commentaar op Simon zou leveren, ging Nel snel op een ander onderwerp over. ‘En wat doe je met de kerst, Viv? Dat had ik je geloof ik nog niet gevraagd.’

‘Ik ga met mijn tante naar de Highlands. Naar de brullende vuren, whisky in overvloed, en lange wandelingen. Misschien neem ik mijn

afpraakje van vanavond wel mee, als hij er oren naar heeft. En wat doen jullie?’

‘Hetzelfde als altijd, denk ik.’ Nel glimlachte om haar ongenoegen te verbergen. Ze zong graag kerstliederen met het koor van het verpleeghuis, ze hield van de kerstverlichting en ze hield – nee, ze was dol op de kerstmarkt waar ze nu stonden. Maar sinds haar man was overleden, had ze net gedaan alsof ze met Kerstmis genoot van alles. Ze was er zo goed in, dat zelfs de kinderen niet precies wisten hoe ze werkelijk tegenover het feest stond.

‘Dus dan ben je met Simon en je nicht en haar man? En de kinderen? Zijn die de kerstdagen bij je?’

Nel wist heel goed dat de kinderen binnenkort Kerstmis zouden willen doorbrengen met hun eigen vrienden, maar tot dusver had ze daar nog niets over gehoord. Nel wist niet of dit de zaak er beter of erger op maakte. Als ze niet thuis waren, kon zij ook weggaan. Misschien zou de lege plek bij de haard, die zonder dat ze het zei altijd aanwezig was, minder opvallen als zij niet thuis was.

‘Simon gaat naar zijn moeder, maar ik geloof dat de kinderen wel thuis zijn,’ antwoordde ze. ‘Maar ik zit wel een beetje in over je peetdochter. Ze heeft een nieuw vriendje. In Londen.’

Vivan schoot in de lach. ‘Dat wil toch niet zeggen dat hij een verkrachter is. Londen is tegenwoordig een heel beschaafde omgeving. Ze hebben er ook politie, hoor.’

Nel trok een grimas. ‘Ze hebben elkaar ontmoet in een club. Het is voor het eerst dat ze met iemand omgaat van wie ik de ouders niet ken. En ook geen kennissen van zijn ouders. Dat hoort bij het volwassen worden.’

‘Van wie? Van Fleur?’

‘Nee, van mij. Ha, lekker, daar is mijn hamburger.’

‘Hallo, Simon,’ zei Vivian. ‘Ik moest maar weer eens teruggaan. Ik heb Sam op mijn kraam laten passen,’ zei ze tegen Nel. ‘Als ik hem zo lang laat wachten, gaat hij zich vervelen en knijpt hij er misschien met de kas tussenuit om drugs te kopen.’

Nel lachte terwijl ze naar haar zoon keek, die pogingen deed kaarsen van echte was te verkopen aan iemand die daar duidelijk helemaal geen zin in had.

Simon keek naar Nel. 'Ik begrijp je niet,' zei hij, en deed net alsof hij beledigd was. 'Je reageert verontwaardigd als ik zeg dat de jongens niet met hun voeten op de bank moeten zitten als ze hun schoenen aanhebben, maar als Vivian Sam beschuldigt van diefstal en drugsgebruik, knipper je nog niet met je ogen.'

Nel lachte naar hem om te laten zien dat ze wist dat hij een grapje maakte. 'Heb je hun voeten wel eens geroken?' De waarheid was vaak vermomd als een grapje, en zo ook deze keer, maar ze had nu geen zin in zo'n gesprek en beet daarom in haar hamburger. De mayonaise droop ervan af. 'Mmm, heerlijk! Misschien wel het lekkerste dat ik ooit heb gegeten, en jij bent de held die hem voor me heeft gehaald. En je hebt er ook een voor jezelf meegebracht. Een goede keus! Neem een hapje.' Toen ze zich ervan had overtuigd dat hij zijn mond vol had en dus geen woord kon zeggen, ging ze door: 'Maar ik ben blij dat Sam er is. Ik zal hem vragen mijn plaats in te nemen terwijl ik mijn laatste rondje langs alle stalletjes maak. Ik heb nog niet alle kerstinkopen gedaan, en ik moet iedereen nog zeggen dat er een hele hoop papierwerk te doen is als we een officiële markt worden. Fleur is kennelijk ergens anders naartoe gegaan, en god mag weten waar Harry uithangt. O, jasses! Dat gaat er nooit meer uit.'

Een klodder roodgetinte mayonaise was op haar waxjas terechtgekomen. Mopperend schepte ze het spul op haar vinger, toen ze vanuit haar ooghoek de man zag die haar had gezoend. Hij hield zijn mistletoe vast als iets waar hij totaal geen raad mee wist, terwijl hij toekeek hoe zij de mayonaise van haar vinger likte. Hij lachte. Nel kon niet anders dan teruglachen; als ze nu afstandelijk deed zou ze nog belachelijker overkomen dan ze zich voelde. Na het lachen bloosde ze. Had ze maar een tiende van Fleurs zelfverzekering tegenover jongens, dacht ze. Niet dat hij nu bepaald een jongen was. 'Hier.' Simon gaf haar een zakdoek. 'Waarom moet je er ook zo'n rommeltje van maken?'

Nel veegde haar vinger af en begon toen over de vlek op haar jas te wrijven. 'Dat doe ik niet expres. Maar het is een oude jas, het geeft niet.'

'Die moet naar de stomerij,' stelde Simon vast. 'Je moet echt wat voorzichtiger zijn.'

Nel wilde net zeggen dat het onmogelijk was om een hamburger te eten zonder te knoeien, toen ze opmerkte dat hij de zijne al half op had en dat er geen spatje naast zijn mond terecht was gekomen. ‘Zal ik je zakdoek voor je wassen?’

‘Nee, bedankt. Ik wil hem niet roze terughebben.’

Nel was een tikje beledigd, maar probeerde dat niet te laten merken terwijl ze Simons zakdoek weer in zijn zak stopte. ‘Bedankt voor het lekkere hapje, Simon.’ Toen propte ze de rest van de burger in haar mond.

‘Ik wil het nog wel eens doen. Zullen we vanavond uit eten gaan? Het nieuwe restaurant schijnt heel goed te zijn.’

Nel slikte haastig door. ‘Dat klinkt enig, maar ik denk dat ik dan geen puf meer heb. Ik geloof dat ik liever voor de tv ga liggen. Als ik hier klaar ben, wil ik de kerstkaarten gaan rondbrengen. Dat duurt eeuwen.’ Ze zweeg over de vergadering. Hij zou vast met haar mee willen, en dan werd alles nog ingewikkelder.

‘Je kunt er een postzegel op plakken.’

‘Weet ik, maar het is ook een goede gelegenheid om even met iedereen bij te praten. Ik ben altijd zo druk bezig als we de kramen opzetten, dan heb ik geen tijd voor een praatje. En er zijn absoluut dingen die ze me willen vragen over alles wat we moeten veranderen om een echte, officieel erkende markt te worden.’

‘Dat betekent een hoop werk. Is dat het werkelijk waard?’

Nel haalde diep adem en slikte haar ergernis weg. ‘Er zijn toelagen die we kunnen aanvragen, websites die we kunnen maken, alles doen om naamsbekendheid te krijgen. Als officiële boerenmarkt zouden we veel meer publiciteit krijgen, veel meer mensen trekken. Fenella denkt dat als ik een degelijk plan voorleg aan het bestuur, waarin ik duidelijk maak hoe iedereen alles volgens de regels gaat doen, met de juiste schaalverhoudingen en zo, dat ze het dan goedkeuren. Hoe meer stalletjes we hebben, hoe meer huur het verpleeghuis ontvangt.’ ‘Dat Fenella voor het bestuur werkt, betekent nog niet dat ze alles weet,’ zei Simon stuurs. Hij vond het maar niets dat Nel anderen raadpleegde in plaats van hem. ‘En zitten we wel op al dat extra verkeer te wachten?’

‘Om te beginnen zou het maar één keer per maand zijn!’

‘Dan is het financieel gesproken niet echt levensvatbaar.’

‘O, Simon, doe niet steeds zo lollig. Dat begint vermoeiend te worden!’

Simon schoot in de lach toen hij merkte dat ze hem plaagde. ‘Ik denk alleen dat het een hoop werk zal worden om van deze markt een echt erkende boerenmarkt te maken, en dat het niet veel zal opleveren. Je kinderen zijn praktisch allemaal uit huis, dus nu zou je een fatsoenlijke baan kunnen zoeken.’

Nel wilde geen fatsoenlijke baan. Marks levensverzekering zorgde ervoor dat ze goed kon rondkomen, ze deed graag werk dat haar interesseerde, en ze was er niet op uit om carrière te maken. Aangezien ze het hier al veel vaker over hadden gehad en ze het nu niet het juiste tijdstip vond om er weer over te discussiëren, hield ze het bij een glimlach.

Hij keek haar vertoornd aan, omdat hij merkte dat ze de deur voor hem dichttrok. ‘En je had je kerstkaarten ook mee hiernaartoe kunnen nemen, en nu kunnen afgeven.’

Eigenlijk was dat ook Nels bedoeling geweest, maar ze had zoveel aan haar hoofd gehad toen ze die ochtend in alle vroegte het huis uit was gerend dat ze ze op het tafeltje in de hal had laten liggen. ‘Ik zei je toch, ik wil met wat mensen praten. En het organiseren van de markt zal een hoop werk worden, maar zeer de moeite waard. En het lijkt me hartstikke leuk.’ Ze fronste toen de gedachte aan de bouwvergunning voor Paradise Fields bij haar opkwam. Het was toch zeker het terrein van het verpleeghuis! Harry had het waarschijnlijk verkeerd begrepen. Hij was veel dromeriger dan haar andere twee kinderen. ‘Zoals ik dus al zei, ik wil met iedereen een praatje maken.’

‘Jij kunt niet zonder je babbeltje,’ zei Simon.

‘Dat klopt helemaal!’ stemde Nel in. ‘Iets leukers bestaat er niet. En hier komt iemand die wat mistletoe wil kopen. Hallo, Adrian! Koop wat voor je vrouw. Dit stuk hier zou het prachtig doen bij jullie in de hal.’

‘We hebben mistletoe in de tuin, Nel.’ Adrian had een boerderij even buiten de stad. Nel kende hem omdat ze vroeger met haar cateringbedrijf wel eens wat voor zijn vrouw had gedaan.

‘Dat zal best, maar ik durf te wedden dat jullie die aan de boom laten zitten. Het is toch zonde als je het niet in huis ophangt. Op een omgeploegd veld zal niemand je kussen.’

Adrian moest lachen en stak zijn hand in zijn zak. ‘Hoeveel wil je me lichter maken?’

‘Jij mag bepalen wat je het waard vindt. Hier, een mooie grote tak. Laten we zeggen een pond. Het is voor een goed doel.’

‘Ik dacht dat je zei dat Sam dat geld zou krijgen,’ zei Simon.

‘Sam is een goed doel. Bedankt, Adrian. Doe Karin de groeten. Ik kom later op de dag nog even mijn kerstkaart langsbrengen.’

Adrian gaf Nel een kus op haar wang. ‘Ze zal het fijn vinden om je te zien. Toen ik vanochtend wegging, zat ze te worstelen met een kerstkrans.’

‘O, daar wil ik haar graag mee helpen! En misschien maak ik ze volgend jaar wel zelf, als de markt dan nog bestaat. Het is een heerlijk werkje.’

Adrian pakte zijn tak mistletoe op. ‘Voor jou misschien. Nu moet ik hier de hele weg mee slepen.’

Nel pakte hem van hem over. ‘Ik neem hem wel mee, gelijk met de kerstkaart.’

‘Als je niet zoveel dingen voor andere mensen deed, zou je meer tijd hebben om met mij uit te gaan,’ klaagde Simon, die nooit echt begreep hoe ze met iedereen zo’n goed contact kon onderhouden.

‘Ik ga dolgraag met je uit, Simon. Dat weet je toch.’ Ze haalde diep adem. ‘Luister, kom anders vanavond bij mij. Dan maak ik wat te eten – of nog beter, ik haal *fish and chips* – en dan huren we een videofilm. Met een flesje wijn erbij.’

Het kostte haar een beetje moeite om deze uitnodiging te doen. Simon was totaal geen type die goed kon rondlummelen, en Nel had nog steeds het idee dat ze voor zijn bezoeken eerst het huis moest opruimen. Maar met een beetje geluk zou de vergadering niet al te lang duren, en dan had ze nog tijd genoeg.

‘Mag je dan wel *fish and chips* hebben met jouw dieet, Nel?’

‘Het is toch Kerstmis! Althans, bijna. Kom je nou, of niet?’

‘Eerlijk gezegd heb ik zelf nog een en ander te doen. Ik neem je zondagmiddag wel mee uit lunchen.’

‘Enig. Ergens waar ze niet al te vette hapjes opdienen, graag.’

‘Ik dacht dat je zei dat het Kerstmis was.’

‘Wel en niet,’ zei Nel, die zich afvroeg of Simon ooit iets zou begrijpen van lijnpogingen, of dat dat hem, net als lummelen, boven zijn pet ging. Omdat hij zelf in prima conditie was, en alles kon eten wat hij wilde, dacht hij dat mensen die te dik waren gewoon te veel aten. Alleen mensen die net als zij last van overgewicht hadden, beseften dat er veel meer bij kwam kijken. Toen ze een bekende zag weglopen bij het kaasstalletje, waar ze onder andere een lokale kaassoort verkochten die vol genegenheid Toms Oude Sokken werd genoemd, riep ze hem na: ‘Hé, Ted! Heb je al een takje mistletoe gehaald? Kom gauw kijken, het zal je niet spijten.’

‘Ha, die Nel. Geef me dan maar een takkie. Daar zal moeder de vrouw wel blij mee zijn. Fijne markt, nie waar?’

‘Fantastisch. Maar volgend jaar moet het nog beter worden, als we officieel erkend zijn.’

‘Dus we weten nog niet wat er met het terrein gaat gebeuren?’ Hij wees naar het huis, een groot, grillig gebouw, dat uitkeek over de weilanden. ‘Ik bedoel, misschien hebben sir Gerald’s erfgenaam en zijn vrouw bezwaar tegen een markt op hun land, of zoiets.’

‘Het is niet hun land, en er bestaat geen reden waarom ze er bezwaar tegen zouden hebben. Die markt is prachtig, daar is niets mis mee. Trouwens, als ze daar bang voor zouden zijn, hadden ze eerder uit Amerika terug moeten komen.’

‘Dus je hebt nog niet gehoord wat ze ermee willen doen?’

‘Nee.’ Als ze tenminste het akelige gerucht over de bouwbestemming niet meerekende, maar daar zou ze niets over zeggen. ‘Maar dat is ook niet te verwachten. Ik heb wel voor sir Gerald gewerkt, maar daarom hoeft zijn zoon me zijn plannen nog niet te vertellen. Ik stel me voor dat het een fortuin zal kosten om alles weer in de oude staat te brengen.’

‘Minstens een miljoen, zou ik zeggen. Het schijnt dat de goede man van de ene kamer naar de andere is overgestapt, omdat ze allemaal begonnen te lekken.’

Nel zuchtte. Ze werd niet vrolijk van dit gesprek. ‘Laten we hopen dat ze dan genoeg geld hebben.’

‘Nou, ik kan hier niet blijven kletsen, ik moet nog een cadeautje voor moeder de vrouw kopen. Nog een tip, Nel?’

‘Ik ben zelf altijd wel te porren voor diamanten,’ zei ze met een ernstig gezicht.

Hij schoot in de lach, zoals de bedoeling was. ‘Dan zou ze verdomd veel geluk hebben!’

‘Dat hoop ik voor haar!’

2

‘Kerst is zo’n rottijd,’ vond Nel. ‘Ik bedoel, wat een moment om erachter te komen dat Paradise Fields al jaren een bouwvergunning heeft. Net nu er niemand in de buurt is om er iets tegen te doen! Het is ongelooflijk! Ik wist zo zeker dat die weilanden van het verpleeghuis waren. God nog aan toe! De markt heeft hun er zelfs huur voor betaald. Het idee dat daar gebouwen komen is ondraaglijk!’

Vivian, die net zo van streek was als Nel, maar er een tikje nuchterder tegenover stond, zei: ‘Dat is waarschijnlijk de reden waarom ze het nu opnieuw hebben aangevraagd, in de hoop dat iedereen te druk bezig zou zijn om het op te merken.’

Vivian keek toe hoe Nel een kersttaart versierde met figuurtjes die ze zelf had gemaakt. Omdat Nel er met haar gedachten niet bij was, bleef ze fouten maken. Boven hun hoofd klonk dreunende muziek, wat betekende dat een van de jongens thuis was. Ze wist niet wie, want ondanks het feit dat ze constant ruzie maakten over de verdiensten van hiphop tegenover triphop kon ze hen niet uit elkaar houden.

‘En waarom is kerst dan een rottijd? Ik dacht dat je het heerlijk vond om hiermee bezig te zijn,’ zei Fleur, en wees naar de tafel die vol lag met glazuur en koekvormpjes.

‘Niet door de taart, lieverd, ik bedoel het feit dat dit nu boven tafel is gekomen op het moment dat alle kantoren in het land veertien dagen dicht zijn. Ik ben bij de notaris naar binnen gestormd om erachter te komen wie die Gideon Freebody is, en kreeg toen te horen dat er tot na Nieuwjaar niemand op kantoor zou zijn.’

‘O.’ Fleur pakte een stukje knalrood glazuur dat even daarvoor nog de muts van de kerstman had moeten voorstellen, en begon er een roos van te kneden.

‘Het is lastig,’ zei Vivian, ‘maar het lijkt me niet ernstig. Niemand doet in deze tijd iets. Weten we al wie de eerste aanvraag heeft gedaan om daar te bouwen?’

Nel schudde haar hoofd. ‘Ik heb er met Fenella over gesproken en zij zei dat iedereen een bouwvergunning kan aanvragen voor waar dan ook. Jij zou er een kunnen aanvragen voor mijn tuin.’

‘Wat vreselijk!’

‘Zeg dat wel. Ik hou mezelf steeds voor dat ik niet in paniek moet raken, maar het blijft me bezighouden, totdat ik weet hoe de vork in de steel zit. Je had die plannen moeten zien, Viv! Ze willen er een ongehoord aantal huizen naast elkaar neerzetten. Ik kon mijn ogen niet geloven. Nog steeds niet. Hoewel ik het gevoel heb dat ik het geweten zou hebben als het land van de Hunstantons was. Ik heb jarenlang voor sir Gerald gewerkt! En Michael is ook al weg.’

‘Wie is Michael?’ vroeg Fleur, terwijl ze probeerde een geschikt plekje te vinden voor haar levensgrote roos in een besneeuwd stukje. ‘Onze financiële man in het verpleeghuis. Hij is jurist of accountant, of zoiets saais. Hij zou het allemaal moeten weten.’

‘Het is niet alleen omdat we de vrije doorgang voor de kinderen naar de rivier kwijtraken,’ zei Vivian tegen Fleur. ‘Het is ook zo’n belangrijk gebied voor de flora en fauna. Ik kan gewoonweg niet geloven dat iemand daar wil gaan bouwen zonder het ons te laten weten. God mag weten hoeveel dieren hun habitat verliezen als het door zou gaan.’

Zelfs al kende ze haar al een hele tijd, Nel werd nog regelmatig verrast door Vivian. Ze wist haar stijl en glamour te combineren met een voorliefde voor aardse activiteiten als bijen houden, natuurtochten maken en vogels kijken op verre eilanden. Het kwam omdat ze er niet uitzag alsof ze veel meer deed dan winkelen dat Nel steeds vergat dat ze ook uitstapjes maakte naar de Galapagos-eilanden, trektochten door het regenwoud en vakanties die werden georganiseerd door de stichting Natuurbehoud.

‘Merk je ook dat we ervan uitgaan dat dat land toch niet van het verpleeghuis is?’ zei Nel. ‘Hoe denk je dat dat komt?’

Vivian haalde haar schouders op. ‘Omdat volgens de wet van Murphy ambtenaren altijd gelijk hebben. De bank maakt nooit een vergis-

sing; jij bent altijd degene die je limiet overschrijdt. Vind je het goed als ik een ketel water opzet?’

‘Ja, ik heb wel zin in thee; ik wou alleen dat jullie ophielden met dat gefriemel. Ik vind het niet erg dat jullie de restjes opeten, maar wat jij daar net in je mond stak was een perfecte sneeuwman, Fleur.’

‘En hoe gaat het met je dieet, mam?’ vroeg Fleur, die de glazuur en weilanden beu was. Ze pakte een apparaatje op dat Nel nooit eerder had gezien en begon daar haar haar mee glad te strijken. Straks ging ze met de bus naar Londen. Omdat ze wist dat haar moeder zich daar zorgen over maakte, wilde ze nog even gezellig bij haar en Vivian zitten voordat ze wegging.

‘Het lukt niet, ik blijf op hetzelfde gewicht steken. Ik val wat af, ik kom weer wat aan, en dan weeg ik weer hetzelfde.’

‘Ik begrijp niet waarom je al die moeite doet,’ zei Vivian. Ze was lang en goed gebouwd, had een roomkleurige teint en felgroene ogen, en kon eten wat ze wilde.

‘Ja, jij; jij hoeft er niet bij na te denken wat je in je mond stopt. En dat is maar goed ook,’ vervolgde Nel, ‘als je nagaat hoeveel zoetheid je net hebt weggewerkt.’

‘Maar je bent prachtig, Nel. Vind je niet, Fleur?’

‘Ja. Schattig mammie-achtig.’

Nel was niet echt blij met deze benaming. ‘Als ik een meter vijftiennegentig was, zou mijn gewicht perfect zijn. Helaas, of misschien ook maar gelukkig, ben ik dat niet. Bovendien gaat het uiteindelijk om je zelfrespect en je eigen normen.’

‘Het komt zeker door Simon,’ begreep Vivian. ‘Omdat hij zo mager is, vindt hij dat jij dat ook moet zijn.’

Nel bloosde. ‘Nee, ik doe het voor mezelf!’ Ze wilde niet dat Simon ter sprake kwam.

‘Heb je dan cellulitis?’ informeerde Fleur. Ze was opgehouden met het strijken van haar haar, en trok nu haar broek glad over haar heupen. ‘Je weet wel, zo’n sinaasappelhuid?’

‘Ik weet wat cellulitis is, Fleur, en ik geloof niet dat sinaasappelhuid de juiste beschrijving is.’

‘Hoe bedoel je?’ vroegen Fleur en Vivian tegelijk.

Nel dacht even na. ‘Nou ja, het is meer... stel je voor dat je met een

ijsschep aardappelpuree op mijn dijen kwakt. Dan krijg je een idee waar ik het over heb. Sinaasappelhuid háált het er niet bij.’

Er viel een stilte vol afgrijzen, en daarna controleerden Nels dochter en vriendin haar in broekspijpen gestoken benen om te zien of het waar was. Nel kon zo overdrijven.

‘En je achterwerk?’ wilde Fleur weten.

‘Een van de aardigheden van het leven,’ zei Nel, ‘is dat ik mijn achterwerk niet kan zien. Ik verwacht dat dat ook vol zit met aardappelpuree.’

Vivian, die niets onwelvoeglijks had kunnen bespeuren onder Nels zwarte spijkerbroek, schudde haar hoofd. ‘En wat vindt Simon ervan? Ik kan uit ervaring zeggen dat alleen pedofielen en homoseksuelen van graatmagere vrouwen houden. Echte mannen houden wel van iets stevigs.’

‘Simon heeft mij nooit bloot gezien. Althans, niet dat deel van me.’ ‘Wat?’ krijste Vivian geschokt. ‘Je bedoelt dat je nog niet met hem naar bed bent geweest? Maar je gaat al meer dan een half jaar met hem!’

Fleur snakte naar adem, en wist duidelijk niet wat ze erger vond, het idee dat haar moeder aan seks zou doen, of dat iemand al zo lang verkering had met een man zonder met hem naar bed te gaan.

‘Ik weet het, maar Simon is heel voorkomend en wil me nergens toe dwingen.’

‘Dat noem ik niet voorkomend! Dat noem ik een gebrek aan libido!’ Vivian, die een rijtje verlovingsringen van haar exen aan haar hand droeg, was de expert.

‘Nee, zo is het niet. Het ligt aan mij. Ik vind het gewoon moeilijk om met een andere man te slapen.’

‘Hoe bedoel je, “andere man”?’ zei Fleur hard. ‘Pap is toch al jaren dood!’

‘Wil je zeggen dat er niemand meer is geweest sinds Mark is overleden?’

Nel knikte. Ze was ouder dan die twee; waarom gaven ze haar dan het gevoel dat ze een dom kind was?

‘En, mam, wat is je score?’

‘Wat bedoel je met score? Zijn we met een spelletje bezig?’

‘Je weet best wat ik bedoel; je score, het aantal mannen met wie je naar bed bent geweest.’

‘O, dat,’ mompelde Nel.

‘Nou,’ begon Vivian, ‘toen ik vannacht niet kon slapen heb ik geprobeerd die van mij te tellen, maar het zijn er zo veel dat ik er een rekenmachine voor nodig zou hebben. Zo erg kan het bij jou toch niet zijn?’

‘Eh, nee.’ In sommige opzichten was het erger.

‘Nou, hoe zit het dan? Meer dan de vingers van twee handen?’ drong Fleur aan. Nu ze had geaccepteerd dat haar moeder ook een seksueel leven had, wilde ze ook alles weten.

‘Bedoel je meer dan tien? Nee.’

‘Van één hand dan?’ probeerde Vivian.

‘Ook dat eigenlijk niet.’

‘Wat bedoel je dan?’ vroegen ze tegelijk.

Dan moesten ze het maar weten ook. ‘Lieve schatten, ik kan het aantal mannen met wie ik naar bed ben geweest op de dúim van een hand tellen. Ik heb er niet eens vingers voor nodig.’

Het duurde even voordat de twee anderen dit tot zich hadden laten doordringen.

‘O, wat schattig!’ zei Fleur.

‘Dit is beslist merkwaardig,’ vond Vivian. ‘En waarschijnlijk ongezond. Je moet daar onmiddellijk iets aan doen.’

‘Nou, ik zal het tegen Simon zeggen.’

‘Simon,’ begon Vivian, en hoewel Fleur alleen maar een zijdelings blik in de richting van haar peettante wierp, wist Nel dat ze allebei hetzelfde dachten. ‘Het hoeft Simon niet te zijn,’ besloot Vivian.

‘Jawel! Ik ga toch met hem om! Met wie zou ik anders naar bed moeten?’

‘Wat dacht je van die man die je kuste op de markt?’ vroeg Fleur.

Nel bloosde. Ze had precies hetzelfde gedacht. ‘Dat zou ik niet kunnen. Ik zou nooit met iemand naar bed kunnen met wie ik geen sterke band had.’

‘Of die je in z’n blootje zou willen zien,’ zei Vivian.

‘Zo denk ik niet over mannen! Ik heb liefde nodig, betrokkenheid, tijd, al die dingen. En trouwens,’ ging ze verder, terwijl ze zich af-

vroeg of ze ooit nog genoeg hartstocht voor iemand zou kunnen voelen, ‘ik ben niet van plan om mijn pureedijen aan een ander te laten zien. Zodra een man die ziet, zal hij zich verontschuldigen en de benen nemen.’

‘Onzin! Uiterlijk is maar een klein onderdeel van het geheel,’ zei Vivian. ‘Laat je toch eens het bed in sleuren, meid!’

‘Soms vraag ik me af waarom ik jou heb gevraagd om peettante voor mijn dochter te worden.’

‘Nee, mam, echt, ze heeft gelijk. Mensen nemen seks veel te serieus.’ Nels moederhart sloeg een keer over. ‘Ik hoop wel dat jij het serieus neemt, schat.’

‘Hou op! Ik weet heus alles van seksueel overdraagbare ziekten en zo. En ik ben niet met Jamie naar bed geweest, dus raak nu niet meteen van de kaart.’

Nel, die het er moeilijk genoeg mee had gehad dat haar dochter geen maagd meer was en zelfs al meer bedgenoten had gehad dan zichzelf, kalmeerde. Accepteren wat je toch niet kunt veranderen was een belangrijke levensles, en Fleur leek op aarde te zijn gezet om Nel alle belangrijke levenslessen bij te brengen.

‘Wat jij nodig hebt is een cursus om het vertrouwen in je lichamelijke capaciteiten op te vijzelen,’ adviseerde Vivian.

‘Het klinkt mij in de oren als een sportschool, en daar wil ik niet heen!’

‘Tja, dat doe ik ook niet,’ gaf Vivian toe. ‘Veel te saai. Hoewel er heel wat knappe mannen rondlopen. Nee, ik bedoel een soort therapie. “Ik ben een beeldschone vrouw en alle mannen vinden mij aantrekkelijk,” deed ze.

‘Het probleem is, dat ik dat niet ben,’ zei Nel.

‘Jawel, dat ben je wel!’ riepen Fleur en Vivian tegelijk. ‘Je ziet er prachtig uit. Vooral sinds je die highlights in je haar hebt,’ voegde Vivian toe.

‘Luister, ik kan er best mee door. Ik weet dat ik er niet uitzie als een vogelverschrikker, maar niemand kan mij wijsmaken dat “alle mannen”, of zelfs maar “bepaalde mannen”, op mij vallen. Bovendien zag ik laatst een grijze haar.’

‘Maar dat is geen probleem,’ vond Fleur. ‘Met een kleurspoeling zie je niet dat het grijs wordt.’